

Full diocesà

12 de setembre del 2021

p4 – Ruta d'adolescents: de Poblet a Cervera

p6-7 – Entrevista al Papa a la cadena COPE

Francesc: «Faig una vida normal»

El papa Francesc, en aquest inici de curs, va concedir una extensa entrevista a la cadena COPE en què tractà molts temes d'actualitat, personals eclesials i socials. Oferim una síntesi d'aquesta interessant conversa entre el Sant Pare i el periodista Carlos Herrera.

La salut del Papa i la seva renúncia

Un infermer em va salvar la vida! Em va dir: «Vostè ha d'operar-se.» Hi havia altres opinions: «No, que amb antibiòtics...», i ell m'ho va explicar molt bé. És infermer d'aquí, del servei sanitari nostre, de l'hospital del Vaticà. Fa trenta anys que és aquí, un home de molta experiència. És la segona vegada en la vida que un infermer em salva la vida.

Ara puc menjar de tot, cosa que abans, amb els «diverticles» no podia fer. Encara tinc les medicines postoperatòries, perquè el cervell ha de registrar que té 33 centímetres menys d'intestí. I tot m'ho controla el cervell, i necessita temps per a enregistrar-ho. Però faig una vida totalment normal.

Jo no sé d'on han tret que jo volia presentar la meua renúncia. Quina paraula devien prendre en la meua pàtria? D'allí va sortir la notícia. A mi ni em va passar pel cap.

(Continua a la p. 6.)

«Si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria?»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

(Is 50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.

[114]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

(Jm 2,14-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de

ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

(Mc 8,27-35)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà»

Qui dieu que sóc?

Carles Riera Fonts, prev.

Confessar Jesús, què significa? Sofriment, rebuig, mort i resurrecció defineixen el seu messianisme.

Pere respon rectament a la pregunta sobre la identitat del Fill de Déu, però no li cap al cap que el Messies hagi de passar pel tràngol de la sofrència fins a la creu. Expressa una queixa ben de sentit comú —diríem.

És el misteriós pla de Déu, difícil d'entendre: que el naufragi de la mort del Messies no sigui evitable, que la salvació no neixi de la força i el poder sinó del lliurament generós als altres. Pere no pot imaginar l'inimaginable ni comprendre l'incomprensible.

Qui pot capir el pensament de Déu? Un primer Stephen Hawking, el físic anglès, cercava en el coneixement de les lleis de l'univers «la ment de Déu». Però el cel és lluny de la terra, i els camins de Déu no són els nostres camins, ni les seves intencions les nostres (cf. Isaïes 55,9).

Messies i creu: dos conceptes antagònics conjuminats? Heus ací la humanament inconcebible realitat: el Crist crucificat; amb la resurrecció al final, com a horitzó obert a l'esperança. El pecat del món, la maldat, el portà a la creu —que no és glorificació del dolor sinó revelació de l'amor—; i si tornava avui, ¿que no el tornariem a crucificar, com en la novel·la *El Crist de nou crucificat*?

Déu ultrapassa la nostra raó finita, és una paraula sempre oberta, com explica en l'estudi del Cohèlet la teòloga Claustre Solé.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

13 dilluns

—Sant Joan Crisòstom

1Tm 2,1-8/Salm 27/Lc 7,1-10

14 dimarts

—L'Exaltació de la Santa Creu

18è. aniversari ordenació episcopal

de Mons. Romà Casanova

Nm 21,4b-9/Salm 77/FI 2,6-11/Jo 3,13-17

15 dimecres

—La Mare de Déu dels Dolors

1Tm 3,14-16/Salm 110/Jo 19,25-27

o bé Lc 2,33-35

16 dijous

—Sant Corneli, papa i mr.

—Sant Cebrià, bisbe i mr.

Beat Ignasi Casanovas

1Tm 4,12-16/Salm 110/Lc 7,36-50

17 divendres

—Santa Ariadna, mr.

—Sant Robert Bel-larmino, cardenal i dr.

—Santa Hildegarda de Bingen, vg. i dr.

La dedicació de la Catedral de Vic

L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís

1Tm 6,2c-12/Salm 15/Lc 8,1-3

18 dissabte

—Santa Sofia, mr.

1Tm 6,13-16/Salm 99/Lc 8,4-15

19 diumenge XXV de durant l'any/ Cicle B

—Santa Maria de Cervelló (o de Socors), rel. mercedària

Sa 2,12.17-20/Salm 53/Jm 3,16-4,3/Mc 9,30-37

La imatge

Pere, cap dels Apòstols, descobreix a poc a poc qui és Jesús. La reacció en la trobada del Quo vadis, Domine, a la sortida de la Via Appia Antica, respon a l'acceptació de la creu en el seguiment del Senyor. Fins que no haurà acceptat el seu Senyor crucificat i ressuscitat, li queda camí per esdevenir deixeble.

Aquest ensenyament que val per Pere, val igualment per qualsevol deixeble.

Domine, quo vadis (1602). Annibale Carracci

Ruta d'adolescents: de Poblet a Cervera

Delegació de Joventut

El dia 21 de juliol una colla de 16 joves amb diferents monitors de les nostres parròquies va començar la seva aventura per la Ruta del Císter fins a Cervera. El grup de monitors, format pel delegat, Mike Ventura, el consiliari, Mn. Marc Majà, el seminarista Rubén Bonsfills i alguns joves de les nostres parròquies va cuidar-se del menjar i la intendència.

La ruta, que va durar cinc dies, va anar acompanyada de moments de catequesi, que tenien com a intenció presentar la vocació cristiana que compartim tots els batejats, i els mitjans ordinaris i sobrenaturals que podem posar tots i cada un per a perseverar en el seguiment de Jesús. Juntament amb els moments de catequesi, un petit teatre, la

història d'amor entre el Tomàs i la Rosalia, acompanyats de fra Rodolf, van ajudar els adolescents a entendre millor què significa seguir Jesús. A més, van compartir camí i alguns jocs.

Des de Poblet, passant pel santuari de la Mare de Déu del Tallat, el monestir de Vallbona de les Monges, Guimerà i finalment Cervera, els joves van anar acompanyant en Tomàs i les seves aventures. Tot fent camí s'anaren fent amics de la Mare de Déu, resant el rosari en petits grups. Les misses i les estones de silenci els van ajudar a conversar amb el Senyor, com també ho feu l'adoració del Santíssim als peus de la Mare de Déu de la Bovera a Guimerà.

(Notícia sencera i fotografies a la web)

«D'un or que crema»

Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

El Museu Diocesà i Comarcal de Solsona va inaugurar, el dia 2 de setembre, la mostra «D'un or que crema», de Perajau, que restarà oberta fins al 28 de febrer del 2022, dins la commemoració dels 125 anys d'història de la institució.

Arrelat sentimentalment a les cingleres de Busa i a les terres foixianes de Lladurs, l'artista Perajau ofereix una mostra que vol evocar els vincles entre els mons mineral, botànic i humà. Les sales del Renaixement i del Barroc es converteixen, d'aquesta manera, en un bosc de fustes, carns i pedres que percebem com a «materials que no paren d'imatjar-se entre ells, de succeir-se i de brotar com si complissin un cicle mimètic».

Perajau ens convida a deixar-nos perdre per aquest bosc de rocs o aquesta pedrera de troncs, a plantejar-nos on s'acaba l'arbre i on comença el retaule, si és que realment algun dels dos deixa mai de figurar en l'altre.

(Més informació a la web)

Centenari de la mort de la germana Maria Güell

Joan Riu

El dissabte 21 d'agost, a l'església-noviciat de Sant Agustí de Cervera, se celebrà el centenari de la mort de la germana Maria Guell i Puig –fundadora de les Missioneres Filles del Cor de Maria– i al mateix temps emeté els vots perpetus la germana Lizbeth Tica Aléudez, dos esdeveniments prou rellevants en la història religiosa cerverina.

Presidí els actes el monjo benedictí P. Jordi Castanyer, acompanyat d'una colla de preveres diocesans i frares que es volgueren sumar als actes donant-los la ressonància que

es mereixen. Hi assistiren Ramon Augé, en representació de la paeria com a primer tinent d'alcalde, familiars de la venerable de Valls, un dels quals és regidor de l'ajuntament vallenc, i un nodrit nombre de monges de la congregació, així com també una bona representació de feligresos de Cervera.

En acabar, hi hagué uns parlaments que evocaren les èpoques passades i la vida testimonial de la fundadora. Un concert d'orgue i un suculent refrigeri en els claustres del convent clogueren la jornada.

Celebració de la festa de Sant Ramon a Tàrraga

L'església de la Mercè de l'Escola Pia de Tàrraga acollí, el capvespre del dimarts dia 31 d'agost, la celebració de la tradicional festa en honor de sant Ramon, al qual té dedicada una de les seves capelles. En una missa solemne, presidida pel pare escolapi targarí Jaume Salas, concelebraren el rector de Tàrraga, Mn. Josep M. Vilaseca, i els preveres Josep Camprubí, Joan Viladot i Antoni Bordes. Els cants del petit cor parròquia, dirigit per Antoni Torres, foren acompanyats a l'harmònim per l'organista Jesús Balletbó. Seguint la tradició, el P. Salas beneí l'aigua de sant Ramon, que fou repartida en unes petites ampolles individuals, respectant les normes sanitàries de la pandèmia. Mentrestant es cantaren, pel nombrós grup de devots assistents a la celebració, els goigs del sant. Cal afegir que durant el dia foren molts els targarins i comarcans que feren el seu pelegrinatge al santuari mercedari de Sant Ramon.

L'eutanàsia i l'avortament formen part de la cultura del descartament

Entrevista al Papa a la cadena COPE

(Prové de la pàgina 1.)

Afganistan

És una situació difícil. Jo crec que com a pastor haig de cridar els cristians a una oració especial en aquest moment. És veritat que vivim en un món de guerres (pensi en el Iemen, per exemple). Però això és una cosa molt especial, té un altre significat. I jo demano el que demana sempre l'Església en els moments de major dificultat i de crisi: més oració i dejuni. Oració, penitència i dejuni, que és el que en els moments de crisi es demana. I respecte al fet de vint anys d'ocupació i després es deixa, jo vaig recordar altres fets històrics, però em va tocar una cosa que va dir la cancellera Merkel, que és una de les grans figures de la política mundial, a Moscou, el passat 20 [d'agost]. Tradueixo. Espero que la traducció sigui correcta: «És necessari posar fi a la política irresponsable d'intervenir des de fora i de construir en altres països

la democràcia, ignorant les tradicions dels pobles.» Lapidària. Crec que això diu molt, que cadascú ho interpreti.

Els desenganys de la vida

He tingut diversos desenganys en la vida, i això és bo, perquè els desenganys et fan aterrar d'emergència. I el tema està a aixecar-se. Hi ha una cançó alpina que a mi em diu molt: «En l'art d'ascendir el que importa no és no caure, sinó no quedar-se a terra.» I, davant un desengany, tenim dos camins: o et quedes aquí dient que això no va, o m'aixeco de nou. I crec que davant una guerra, davant una derrota, un desengany propi o un fracàs propi o el propi pecat, cal aixecar-se i no quedar-se a terra.

La missa tridentina

Sant Joan Pau II —i després Benet XVI ja més clarament amb *Summorum Pontificum*— va donar la possibilitat que es pogués celebrar amb el missal

de Joan XXIII (anterior al de Pau VI, que és el postconciliar) per a aquells que no se sentien bé amb la litúrgia actual, que tenien una certa nostàlgia... Em va semblar de les coses pastorals més

Jo no sé si Espanya està totalment reconciliada amb la seva pròpia història

belles i humanes de Benet XVI. I així va començar. Aquest va ser el motiu. Al cap de tres anys ell deia que calia fer una avaluació. Es va fer una avaluació i semblava que tot rutllava. D'aquesta avaluació fins ara han passat deu anys (és a dir, tretze des de la promulgació) i l'any passat vam veure amb els responsables del Culte i de la Doctrina de la Fe que convenia fer una altra avaluació a tots els bisbes del món. I es va fer. Va durar tot l'any. La inquietud que més apareixia era que una cosa feta per a ajudar pastoralment els qui han viscut una experiència anterior s'anava transformant en ideologia. És a dir, es passava d'una mesura pastoral a una ideologia. Llavors calia reaccionar amb normes clares. Vaig fer més o menys l'esquema, el vaig fer estudiar i vaig treballar, vaig treballar molt, amb gent tradicionalista de bon sentit. I va sortir aquesta cura pastoral que cal tenir, amb alguns límits. Per exemple, que la proclamació de la Paraula sigui en un idioma que tots entenguin; si no, és riure's de la Paraula de Déu.

L'eutanàsia i l'avortament

Estem vivint una cultura del descartament. El que no serveix es descarta. Els vells són material descartable: moles ten. Els malalts més terminals, també; els nois no estimats, també, i els envien al remitent abans que neixin...

Després, mirem les perifèries, pensem en les grans perifèries asiàtiques, per exemple, per a anar-nos-en lluny i no pensar que un està parlant de coses d'aquí. El descartament de pobles sencers. Pensi en els Rohinya, descartats, caminant pel món. Pobrets! És a dir, es descarten, no serveixen.

A Itàlia l'edat mitjana són 47 anys. A Espanya crec que és més alta. És a dir, la piràmide s'ha invertit. És

l'hivern demogràfic en el naixement, en el qual hi hagi més casos d'avortament. La cultura demogràfica baixa perquè es mira el profit. Es mira al futur... i a vegades usant la compassió! «Que no sofreixi en el cas de...» L'Església el que demana és ajudar a morir amb dignitat. Això sempre ho ha fet.

I respecte al cas de l'avortament, a mi no m'agrada entrar en discussions que si fins aquí es pot, que fins allí no es pot, però dic això: qualsevol manual d'embriologia dels que donen a un estudiant de Medicina a la Facultat diu que a la tercera setmana de la concepció, a vegades abans que la mare s'adoni que està embarassada, ja estan perfilats tots els òrgans en l'embrió, fins i tot l'ADN. És una vida. Una vida humana. Alguns diuen: «No és persona.» És una vida humana! Llavors, davant d'una vida humana jo em faig dues preguntes: És lícit eliminar

una vida humana per a resoldre un problema? És just llogar un sicari per a resoldre un problema? I amb aquestes dues preguntes, que es resolguin els casos d'eliminació de gent —d'una banda o d'una altra— perquè són un pes per a la societat.

Espanya

Jo no sé si Espanya està totalment reconciliada amb la seva pròpia història, sobretot la història del segle passat. I, si no ho està, crec que ha de fer un pas de reconciliació amb la pròpia història, la qual cosa no vol dir claudicar de les postures pròpies, sinó entrar en un procés de diàleg i de reconciliació; i, sobretot, fugir de les ideologies, que són les que impedeixen qualsevol procés de reconciliació. A més, les ideologies destrueixen. Unitat nacional és una expressió fascinant, és veritat, però mai no es valorarà sense la reconciliació bàsica dels pobles.

Camíem junts

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

El ministeri episcopal està al servei de la comunió. En el temps que seré amb vosaltres, fidels solsonis, he de maldar perquè la comunió, que és en el fonament de la nostra diòcesi, s'enforteixi. Compto amb tots vosaltres –començant pels preveres, participants del sacerdoci apostòlic en unitat amb el bisbe– per a viure la comunió en la fraternitat i la caritat.

Així, doncs, «camíem junts» és la meua crida a l'inici del meu servei entre vosaltres. Ho hem de fer per ser el que som, Església de Crist, que té la sinodalitat en el seu ADN. A més, en aquestes circumstàncies que ens pertoca de viure, ens necessitem els uns als altres per a sentir l'escalf del germà. Junts continuem fent el camí eclesial multiseccular, sabent que Jesús no deixa mai d'acompanyar-nos –encara que, de vegades, tenim els ulls emboirats, com els deixebles d'Emaús–. Una realitat concreta d'aquest caminar junts és l'acolliment que hem de fer de la convocatòria del sant pare Francesc del Sínode de Bisbes, amb la voluntat que, abans de les sessions pròpies del Sínode a Roma, hi hagi un treball sinodal en totes les Esglésies particulars.

El tema que s'hi tractarà és el de la sinodalitat en l'Església, que inclou la comunió, la participació i la missió. Serà molt bo que els àmbits de comunió d'arreu del bisbat –consells pastorals parroquials i els equivalents en les unitats parroquials, així també les comunitats religioses i altres realitats pastorals i associacions– treballin el material que ens arribarà a les diòcesis des de la Secretaria del Sínode de Bisbes. Així mateix, evidentment, tot grup de persones que vulgui treballar aquest temari ho podrà fer, amb prèvia inscripció a la Coordinació d'aquest Sínode con-

vocat pel Sant Pare. Entenc com una manifestació de la providència de Déu que puguem fer aquest treball sinodal, caminant junts, en aquests moments de seu vacant, en espera del nou bisbe diocesà.

Hem de començar, ja des d'ara, a posar la nostra mirada en l'obertura diocesana del Sínode de Bisbes. Aquesta tindrà lloc, si Déu vol, el dissabte 16 d'octubre. Una matinal per a fer experiència de comunió, participació i missió, i la celebració de la missa d'obertura diocesana del Sínode de Bisbes a la nostra catedral de Solsona.

No perdem aquesta oportunitat de gràcia que el Senyor ens concedeix! Viure des de la comunió, acollint i agraint la participació de tothom, sense exclusió, amb la mirada a la missió sempre nova, és experimentar el misteri de l'Església en la seva realitat més profunda.

